

Δημήτρης Πορφύρης

Εργοστάσια αγκυροβολημένα στην άκρη της θάλασσας. Όνειρα περιφραγμένα. Ανάσες βαριές, σα βήματα πάνω στη λάσπη.

Οι καμπάνες σημαίνουν μεσάνυχτα. Τα παιδιά δεν κοιμούνται. Περιμένουν να δουν τον πατέρα στο τέλος της βάρδιας. Η μάνα, για πολλοστή φορά σφουγγαρίζει, για να γλιστρήσει πιο εύκολα ο χρόνος. Τρέμει το ελενίτσα φτερούγα αγγέλου πάνω απ' τα κεφάλια. Ο άνεμος εδώ είναι ο μόνιμος επισκέπτης. Ο μοναδικός ξένος. Οι δρόμοι στενοί. Τα σπίτια καπνίζουν κι αυτά από ανταγωνισμό στις βιομηχανίες. Οι μικροί δεν τα κατάφεραν να μείνουν ξύπνιοι. Βλέπουν στ' όνειρο τον πατέρα να τους φέρνει γλυκά και παιχνίδια. Τους φιλά. Ξυπνούν, μα δεν τον βρίσκουν.

Μπλου-τζιν κρεμασμένα στο συρματοσχοινο. Αυτός είν' ο ορίζοντας. Τσακώνονται ποιος θα τα πρωτοκατεβάσει. Βάζουν τα χέρια στις τσέπες των. Αναζητούν το χέρι του. Το ράδιο παιανίζει ευτυχία που 'ρχεται όμως απ' αλλού. Τα πλοία ηχούν χαρμόσυνα αναχωρήσεις που δεν τους αφορούν. Ο ήλιος ένα σκούρο έγκαυμα.

Το κοιμητήρι ολόσπαρτο λουλούδια. Λες και τούτοι οι άνθρωποι αγαπούν τους τάφους πιότερο απ' τα σπίτια τους.

Σήμερα αυτό που εκείνα βλέπουν δεν μπορεί να 'ναι όνειρο, είναι ο πατέρας. Τους φαίνεται τόσο μακρυνός, όσο κι ο ήλιος. Ορμούν πάνω του. Κάνουν τραμπάλα στα μεγάλα απ' την εργασία χέρια του. Ξεφωνητά λύτρωσης. Εκείνος δεν φαίνεται να συμεριζεται την ευφορία τους. Τον εκβιάζουν στη χαρά. Τινάζεται και τ' αφήνει να πέσουν στο δάπεδο σαν ποτήρια που ξεφεύγουν απ' το δίσκο. Βγαίνει απ' το δωμάτιο, απ' τη δύσκολη θέση. Η πόρτα κλείνει ορμητικά. Δεν την έσπρωξε εκείνος, μα ο ξένος, ο άνεμος. — Είναι άδικο, ξεσπά.

Είκοσι χρόνια δεν ήμουν συνεπής; Γιατί να με πετάξουν έτσι; Δεν σκέφτονται αυτά; Κανέναν; Πού θα βρω δουλειά, που 'μαι και σακάτης;

Οι καμπάνες σημαίνουν απόλυση. Γυναίκες στα μαύρα συζητούν κρυφά κι επιστρέφουν. Το παράθυρο γεμάτο υδρατμούς. Στάζει δάκρυα. Έχουν κολλήσει πάνω του. Σα να περιμένουν κάποιον ή κάτι. Αυτόν που πάντα περιμέναν.

Καθημερινά τώρα εκείνος είναι σπίτι. Η μάνα έχει καιρό να συγυρίσει. Η τηλεόραση μαυρόασπρη σαν τη ζωή τους. Το πετρέλαιο της σόμπας τελειώνει. Μάταια βάζουν τα χέρια τους πάνω απ' τη νεκρή πυρωσιά της. Λίγα μέ-

τρα πιο κάτω τα δυίλιστήρια δέχονται την καινούργιαπραμάτεια. Τόννοι ολάκεροι φυλακισμένοι μες στις τεράστιες δεξαμενές.

Τα ρούχα του σ' υποστολή, αφού πια δεν τα λερώνει. Απ' τα πνευμόνια του μόνο, δε φεύγει η κάπνα και η σκουριά. Η εκκλησία σήμερα πανηγυρίζει. Στα κιάσκια τα παιχνίδια λάμπουν σαν χρυσαφικά. Τα παιδιά τα ορμήνεψαν να μην αγγίζουν. Μην τους φορτωθεί ο πωλητής να τ' αγοράσουν. Τα χέρια του πατέρα δεμένα μες στις τσέπες του σκληρού μπλου-τζίν. Τα παιδιά όμως τα βρίσκουν. Νιώθουν να κρατούν τα πιο ακριβά παιχνίδια.

Δεν κάνουν πια όνειρα. Βιάζονται να μεγαλώσουν. Να τραβήξουν μακρὰ απ' το γκέτο με τις καμινάδες, κολώνες ενός σύγχρονου Ερεχθείου. Ο υπουργός με το κοστούμι μιλά την ακαταλαβίστικη γλώσσα της οικονομίας. Μισούν τα γράμματα. Αφού κι αν μαθαίνουν, δεν μπορούν να κατανοήσουν, να ερμηνεύσουν. Βγάζουν τις τάξεις με δυσκολία, όπως το δεκάριχο με βία απ' του παντελονιού τη στενότητα. Μεγαλώνουν όπως οι λάκκοι απ' τη βροχή, που όσο πιο επίμονη αυτή, τόσο πιο μεγάλους τους κάνει.

Κάποτε η εκκλησία επιτέλους πενθεί. Ένας εργάτης σήμερα κάηκε σαν κερί. Καμμένος, αλλά καθαρός. Το παραμορφωμένο πτώμα, στο κλειστό φέρετρο της εργασίας. Σε λαϊκό προσκύνημα εξελίχθηκε η διαδικασία. Παλιός συνάδελφος του πατέρα. Απ' τους ευνοημένους εκείνης της εποχής. Δεν απολύθηκε τότε. Η ανάσταση αργεί. Η αποζημίωση όμως θα εισπραχτεί χωρίς χρονοτριβή. Οι δικοί του αγόρασαν σπίτι. Φύγαν απ' την περιοχή.

Αυτοί είναι εδώ, στο γκέτο των μαύρων καπνών, των μαύρων σωθικών, των μαύρων χειρών. Ο ήλιος κάδος που γυρίζει, στεγνώνει, αλλά δεν καθαρίζει. Ξέχασε να μπει τ' απορροπαντικό. Πιο πάνω οι χωματερές καίνε τα σκουπίδια. Μήπως αυτοί οι θάνατοι δηλώνουν το σχέδιο να επεκταθούν μέχρι εδώ;

Τώρα ζήτησαν άσυλο στο κέντρο. Ξεπέρασαν την ιδέα ότι «ανήκουνε στη Δύση», στη Δυτική Αττική. Αισθάνονται λίγο ζωντανοί. Φυγάδες απ' το νεκροταφείο με τους σταυρούς-καμινάδες. Μιγάδες. Απ' τη στιγμή που συνειδητοποιείς ότι είσαι στόχος, πρέπει να κινείσαι διαρκώς, ν' αλλάζεις θέση για να μην σε πετύχουν. Ξέρουν πως δεν θα πετύχουν. Αποφάσισαν όμως να μην τους υπολογίζουν. Αισθάνονται στους ώμους να κουβαλούν έναν νεκρό. Δεν μπορούν να τον αφήσουν. Είναι εκείνος που περίμεναν χρόνια. Και το φωμί καμμένο, κάρβουνο. Το σιχαίνονται. Δε θα θάψουν ποτέ τούτον τον νεκρό. Πρέπει όλοι οι χορτασμένοι να δουν το περιστέρι που 'γινε κόρακας, και να ξεράσουν πάνω στο γεμάτο πιάτο των συμβιβασμών, της ανοχής. Τέτοια πτώματα είναι τα περιττώματα των κοιλιόδουλων της εξουσίας. Οι γιοι του Αινεία τον μεταφέρουν νεκρό απ' το πεδίο της ανισόροπης μάχης. Όσο θα τον κρατούν στα χέρια τους ξέρουν πως θα 'ναι ζωντανός. Αν τον απωθήσουν θα γίνει στάχτη. Αυτοί που νομιμοποίησαν την καύση των ζωντανών προβληματίζονται τώρα για την καύση των νεκρών;